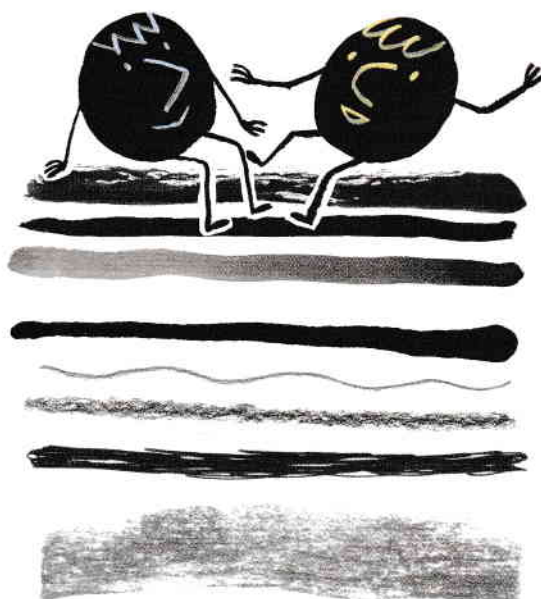

IULIA IORDAN

Primul Punct și Al Doilea Punct

Ilustrații de Oana Ispir

Cândva, se întindea undeva o Mare de Alb. Într-o zi, Artistul a așezat pe Marea de Alb un mic punct negru și l-a numit Primul Punct. Dar pe Marea de Alb nu era decât el și pe zi ce trecea se simțea tot mai singur. Văzând tristețea punctului, Artistul a pus în altă zi încă un punct negru pe Marea de Alb. Primul Punct nu se mai simțea acum chiar așa de singur, însă cele două puncte erau cam departe unul de altul. Într-una din zile, Primul Punct și-a luat inima-n dinți și a pornit spre Al Doilea Punct. Pe măsură ce se apropia de el, devenea tot mai emoționat și pașii îi tremurau ușor. Când au ajuns față în față, au realizat cât de mult semănau. Și-au privit umbrele și au văzut că sunt la fel de lungi. Erau de-o seamă. Primul Punct îi propuse noului său prieten să joace leapșa. Tot alergând pe Marea de Alb, la un moment dat, văzură cum crește lângă ei o umbră din ce în ce mai mare. Apoi priviră cum coboară de deasupra lor un lucru neobișnuit, întocmai ca umbra pe care o lăsa. Semăna cu rădăcina unui copac uriaș. După urma de tuș care se prelingea de sub perii ei cei lungi, își dădură seama că nu era decât o pensulă. Când dădură să se apropie, ea le-o luă înainte și făcu o piruetă ca să nu fie prinsă. Punctelor le plăcu de pensulă pentru că era jucăușă, așa că se alargară cu toții până spre seară. La apusul soarelui, când se opriră un pic în loc și se uitară în urma lor, văzură că Marea de Alb se transformase într-o Mare de... Linii. Atunci începu din nou joaca, de data asta de-a v-ați ascunselea prin labirintul abia construit.

După o vreme, Primul Punct vru să se odihnească, fiindcă obosise de atâta joacă, dar își dădu seama că nu își mai vede nicăieri prietenul. Marea de Linii era atât de mare,

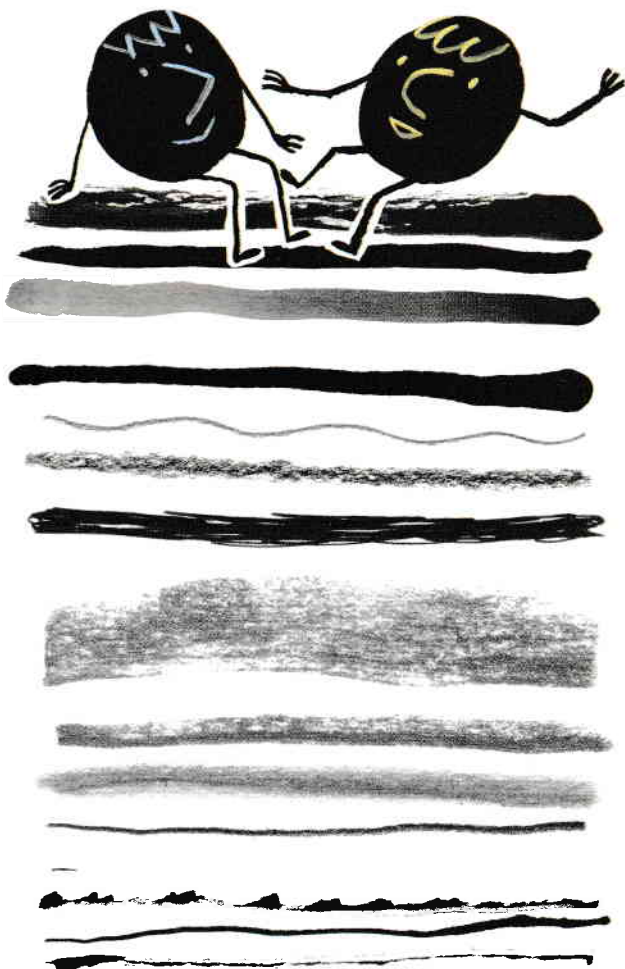

încât îi era greu să vadă până departe, iar afară începuse deja să se întunece. Pensula îi desenă un copac ca să privească de sus, dar nici așa nu-l văzu nicăieri pe Al Doilea Punct. Era tare trist că își pierduse prietenul. Atunci pensula îi desenă un munte pentru a privi și mai de sus. Privi spre stânga, dar nu văzu nimic în afară de linii și alb, privi spre dreapta și văzu cam același lucru. Privi în față, dar nu își zări nicăieri prietenul. Privi în spate și... zări undeva departe un vârtej de linii care se încolăceau unele peste altele. Al Doilea Punct era prins și încerca din răspu-teri să scape. Primul Punct porni numaidecât spre prietenul său. Tocmai când se apropia de el, văzu coada pensulei care mătura veselă niște linii în zigzag. Se prinse de perii ei și îi arătă vârtejul. Al Doilea Punct tocmai era înconjurat de o linie în formă de spirală care voia să îl ducă în mijlocul vârtejului. Primul Punct îi întinse mâna prietenului său în timp ce pensula desenă foarte amuzată o pată chiar în centrul spiralei. Cei doi prieteni se prinseră cu bucurie și pensula îi duse pe o bucățică mică de alb, la marginea Mării de Linii.

Era târziu, așa că Artistul trimise pensula la culcare în călimară. Era cam obosit, dar, înainte să se ridice de deasupra Mării de Linii și să plece, se gândi să le facă o căsuță celor două puncte unde să se poată odihni și ele. Punctele însă întârziiau, iar Artistul nu le vedea nicăieri. Oare unde se ascuseseră?

De-a povestea

După ce ai citit povestea, încearcă să o desenezi în timp ce tu sau altcineva o citește.

Caută în desenul tău **punctul** și **linia**. Artiștii și profesorii de arte le spun **semne grafice**: linia șerpuită, linia în zigzag, linia oblică, linia orizontală, linia verticală, linia subțire, linia groasă, linia în formă de spirală.

Grafica este arta de a desena cu tot felul de instrumente.

Creionul este un bețigaș din lemn în care a fost pus un alt bețigaș, dar din carbon.

Cărbunele este un fel de tăciune mai tare, adică o bucată de lemn ars.

Tocul este un bețigaș de lemn cu vârful bine ascuțit sau cu peniță cu care putem scrie, dar doar dacă îl înmuiem înainte în tuș.

Arta este... Tu ce crezi că este?

Primul Punct și Al Doilea Punct au trăit în căsuța lor toată iarna. Marea de Linii fusese transformată de mai multe ori peste noapte din nou în Marea de Alb, ceea ce le-a fermecat și le-a pus la joacă de tot atâtea ori. Dar, spre sfârșitul iernii, Primul Punct parcă nu mai avea astâmpăr. Citiseră multe povești în serile reci, lângă foc, însă lui îi rămăsese gândul la una singură. Din când în când scotea cartea din raft și o răsfoia fascinat: se numea *Când curcubeul se face drum*. Într-o zi, după ce mai citi o dată povestea preferată, Primul Punct își luă inima-n dinți și îi povesti prietenului său despre lucrurile care îl frământau. Albul și negrul nu îi mai ajungeau, ar fi vrut să vadă și alte culori, dar era mai mult decât atât: voia să știe câte culori există pe lume.

— Voi merge cu tine să aflăm! spuse Al Doilea Punct.

Cu acest gând, cei doi porniră așadar la drum. Săriră din Marea de Linii direct pe paleta cu culori a Artistului, unde numărarea nu mai puțin de 26 (poate chiar 27 sau 28) de culori diferite. Însă Artistul nu era în atelier să îl poată întreba câte culori există pe lume.

Dincolo de fereastră era grădina cu flori. Încercară să numere culorile, însă erau prea multe. Întrebară apoi florile, gâzele, păsările, dar fiecare avea o altă socoteală. Laleaua le spuse că există 37 de culori, fluturele, 97, bufnița, 57, sticletele, 168.

În cele din urmă, dezamăgiți, se așezară pe frunza cea mai de sus a copacului din curte.

— Cine ar putea oare ști câte culori sunt pe lume?

— Poate oamenii ne pot ajuta, spuse atunci Al Doilea Punct.

Și porniră de-acolo spre oraș. Trecură peste case și blocuri, străzi și parcuri și se opriră în cele din urmă la o fereastră dincolo de care un scriitor căuta cuvinte pentru noua lui poveste.

— Câte culori există? întrebară punctele.

— Nu știu. Eu nu le număr, eu le inventez.

Fără nuanța de verde Prasin, nu aș fi găsit un nume potrivit pentru personajul principal din povestea la care lucrez.

La o altă fereastră un filosof privea în depărtare.

— Câte culori există? întrebară punctele.

— Oare culorile chiar există? spuse el îngândurat.

Mai departe, un zugrav vopsea pereții unei camere.

— Câte culori există? insistară punctele.

— Eu știu câteva mii de culori, dar cei care locuiesc aici nu văd nuanțele pe care le-am creat eu. Mi-au cerut să vopsesc peretele ăsta a treia oară.

Plecară mai departe prin oraș și se opriră pe o bancă, într-un parc. De departe se auzi o voce:

— Mami, de când m-am trezit, am numărat 146 de culori!

Fetița și mama trecură mai departe fără să observe punctele. Un bătrân se așeză alături de ele.